

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217217818
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kašajová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1217217818.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kašajovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: O. T., F. X.XX.XXXX, T. U. XXXX/XX, P., zastúpený: K. J. G. T., J..S..Z.., I. P., J. J. U. XX, T., O.Č.: XX XXX XXX, proti žalovanému: R. Ú. T., I..J.., J. J. E. F. X, T., O.: XX XXX XXX, zastúpený Č. & U., J..S..Z.., J. J. P. X, T., O.: XX XXX XXX, o zaplatenie 253,87 Eur s príslušenstvom a o určenie, že zmluvné podmienky v čl. II bod 2 a v čl. III bod 6 zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 28.7.2014 sú neprijateľné zmluvné podmienky na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 02. októbra 2020 č.k. 14Csp/119/2017 - 462 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.
2. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 52 ods. 1, 2,3,4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1,2, § 488 Občianskeho zákona, § 1ods.2,§2 písm d), §9 ods. 1,2, §11 ods.1,3,5, §19 1,2,3,4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 137, § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku.
3. Považoval za preukázané, že žalovaný ako veriteľ uzavrel so žalobcom ako dlžníkom dňa 28.7.2014 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 2.000 Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 24 mesačných splátkach po 93,91 Eur, s dátumom prvej splátky dňa 12.08.2014 a poslednej splátky dňa 12.07.2016 pri úrokovej sadzbe platnej ku dňu schválenia úveru vo výške 12,30% p.a. pri ročnej percentuálnej miere nákladov 12,40% pričom celkové náklady dlžníka tak tvorili sumu 253,87Eur. Výška úrokovej sadzby bola 12,30% p.a, výška poplatku za poskytnutie úveru 0,00 Eur, výška mesačnej anuitnej splátky 93,91Eur, celkový počet anuitných splátok 24, lehota splatnosti úveru 24 mesiacov, výška úveru 2.000 Eur, celková čiastka, ktorú musel dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom bola 2.253,87Eur, výška celkových nákladov dlžníka bola 253,87Eur a priemerná ročná percentuálna miera nákladov bola 18,90%. Súčasťou zmluvy boli aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, z ktorých súd prvej inštancie zistil skutočnosti totožné s tými, ktoré boli uvedené aj v samotnej úverovej zmluve konkrétne: tykajúce sa výšky úveru, splatnosti, termínu konečnej splatnosti, výšky percentuálnej miery nákladov ako i informáciu, že na získanie úveru nebolo potrebné uzatvorenie poistenia na zabezpečenie spotrebiteľského úveru a ani ďalšia zmluva o doplnkovej službe. Uviedol tiež, že dňa 28.7.2014 došlo medzi žalovaným a žalobcom k uzavretiu Dodatku č.1 k Zmluve o poskytnutí

spotrebného úveru reg. číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX, podľa ktorého sa zmluvné strany súčasne s uzavretím úverovej zmluvy dohodli na doplnení úverovej zmluvy aj o nasledovný text: „Voliteľná služba: Vrátenie splátky, R. E.: M.. W. R. W. Ú.Q. R. T. Q.: J. Ú., F. O. Babič zo dňa 30.6.2016 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný dňa 13.2.2015 vrátil žalobcovi na účet celkom sumu 93,91 Eur a takú istú sumu, 93,91 Eur vrátil žalobcovi aj 15.2.2016. Skonštatoval, že na základe platne uzavretého dodatku č.1 k úverovej zmluve vrátil žalovaný žalobcovi spolu sumu 187,82 Eur a tým, že žalovaný vrátil žalobcovi 2 splátky úveru, výška celkových nákladov dlžníka predstavovala sumu v celkovej výške 66,05 Eur. Podľa prvoinštančného súdu táto skutočnosť svedčí aj o tom, že žalovaný ako dlžník si riadne plnil svoje povinnosti, ktoré mu vyplývali z predmetnej úverovej zmluvy, ktorej poslednú splátku uhradil v júli 2016. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo/113/2018 zo dňa 30.7.2019, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol: „V preskúmvanej veci dovolateľka opodstatnene namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Táto nesprávnosť bola daná nesprávnou interpretáciou ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi žalobkyňou a žalovaným. V zmysle tohto ustanovenia zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. I keď, ako už bolo uvedené, otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia v čase rozhodovania odvolacieho súdu ešte nebola dovolacím súdom vyriešená, následne k jej riešeniu dovolacím súdom došlo, a to v uzneseniach najvyššieho súdu z 28. februára 2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017 a zo 17. apríla 2018 p. zn. 3Cdo/56/2018. V týchto rozhodnutiach najvyšší súd gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Vec prejednávajúci senát 6C sa s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí. I podľa jeho názoru, vychádzajúc z účelu právnej úpravy, vymedzeného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z. z., a vychádzajúc z účelu a obsahu Smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. So zreteľom na uvedené je nesprávny právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k) zákona č.129/2010 Z. z. v znení platnom v čase jej uzavretia, pretože neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky.“ Mal za to, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských zmluvách umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená, aká časť splátky sa týka istiny, bežných úrokov, poplatkov. Povinnou náležitosťou zmluvy o úvere teda nie je podrobný rozpis, výšky, počtu a termínov každej splátky. K žalobcom namietanému nesúladu medzi súčtom mesačných splátok a celkovou čiastkou úveru súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenia žalovaného zo dňa 10.12.2018, a stotožnil sa s jeho argumentáciou: „Zmienka žalobcu o „nesúlade“ medzi súčtom mesačných splátok a tzv. celkovou čiastkou úveru je správna. Žalobcom uvádzaná interpretácia právnych dôsledkov tohto javu však správna určite nie je. Žalobca totiž opomína významnú skutočnosť: že tento údajný „nesúlad“ je spôsobený jedine a výlučne matematickou úpravou čísel, ktorá je nevyhnutná (nakoľko bez nej by sa vypočítané čiastky nedali reálne zaplatiť - desatiny a menšie časti centu sa zaplatiť nedajú). Presne k týmto záverom dospejeme, ak sa „pozrieme“ na konkrétne čísla: celkovú čiastku, ktorú mal žalobca na základe zmluvy o úvere uhradiť a ktorá bola vypočítaná našou spoločnosťou (cez špecializované softvérové riešenie pracujúce v automatickom režime) je skutočne 2.253,87 EUR. Pri počte 24 rovnakých splátok však vychádza výška jednej mesačnej splátky 93,91125 EUR (2.253,87 / 24 = 93,91125 EUR). Sumu 93,91125 EUR však klient našej spoločnosti nie je schopný uhradiť v časti 0,00125 EUR (niečo málo vyše jednej desatiny centu), nakoľko najnižšia jednotka meny EURO je 1 eurocent. Z tohto dôvodu bola výška splátky upravená matematicky nadol (na najbližší cent) na sumu 93,91 EUR. Výška RPMN (12,40%) pritom napr. ostáva rovnaká, tak pri výpočte so sumou splátky 93,91 EUR ako i 93,91125 EUR. Predpoklady na výpočet RPMN sú uvedené v zmluve v článku I. ods.3.“ Súd prvej inštancie uviedol, že

táto odchýlka z výpočtu t.j. 0,00125 Eur je taká nepatrná, že nie je spôsobilá k tomu, aby bola predmetná zmluva bezúročná a bez poplatkov.

4. V časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že zmluvná podmienka uvedená v čl. II bod 2 zmluvy a v čl. III bod 6 Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX, v znení uvedenom v žalobe sú neplatné považoval súd prvej inštancie za preukázané, že štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere žalobca prevzal 28.7.2014 a v ten istý deň prevzal aj R. R.T. I..J.. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, čo potvrdil vlastnoručným podpisom na týchto dokumentoch. V tejto súvislosti poukázal na to, že dňa 28.7.2014 uzatvoril žalovaný so žalobcom Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 2.000 Eur. Žalovaný sa zaviazal predmetný úver splácať v 24 mesačných splátkach po 93,91Eur so splatnosťou 24 mesiacov, s dátumom prvej splátky dňa 12.8.2014 a poslednej splátky dňa 12.7.2016, s tým že poslednú splátku uhradil 12.7.2016, čím podľa súdu prvej inštancie došlo k naplneniu dohodnutých zmluvných podmienok. Preskúmaním uzavretej zmluvy súd prvej inštancie nezistil existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky. K aplikácii Obchodného zákonníka na zmluvné práva a povinnosti uviedol, že právny vzťah založený zmluvou o úvere sa v tomto prípade spravuje všetkými kogentnými právnymi normami ochrany spotrebiteľa, no v ostatnom sa spravuje aj Obchodným zákonníkom upravujúcim zmluvu o úvere ako zmluvný typ (absolútny obchod), ktorý môže niektoré čiastkové otázky upravovať výhodnejšie aj pre spotrebiteľa v nadväznosti na ustanovenie § 52/2 OZ, preto nezhliadol dôvod na určenie tejto zmluvnej podmienky za neprijateľnú. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania ako aj príslušných zákonných ustanovení žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 CSP a nakoľko mal žalovaný v konaní plný úspech priznal mu plný nárok na náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca riadne a včas odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku: § 365 (1) písm. d) CSP: „konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“ § 365 (1) písm. f) CSP: „súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“ § 365 (1) písm. h) CSP: „rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“

7. Namietal, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie sa javí zjavne ako svojvoľné, prijaté bez opory v práve. Poukázal na žalobu, v ktorej namietal, že Zmluva je bez poplatkov a je bezúročná podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nakoľko:

- v zmluve nie je stanovená konkrétna výška istiny a ani konkrétna výška úroku a ani konkrétna výška iných poplatkov podľa zmluvy, keďže v zmluve je uvedená iba mesačná splátka vo výške 93,91 EUR, no žalobca nevie zo zmluvy určiť, koľko pripadá na istinu, koľko na úroky a koľko na poplatky,
- v zmluve je podľa ust. 9 ods. 2 písm. j) v spojení s ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. je nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť,
- v zmluve je nesprávne určená RPMN, v neprospech žalobcu, a takisto v zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN, nakoľko zmluva neobsahuje identifikáciu výšky úroku a výšky istiny platnej v mesačnej splátke.

Nakoľko je podľa žalobcu Zmluva v zmysle ust. §11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. j) a ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bezúročná a bez poplatkov, mal žalobca povinnosť uhradiť v prospech žalovaného iba dlžnú istinu podľa Zmluvy. Uviedol, že mal zaplatiť iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov tvoriacich predmet spotrebiteľského úveru podľa Zmluvy - 2.000 Eur, a úroky a poplatky, ktoré zaplatil žalovanému, predstavujú podľa jeho názoru bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu, vo výške 253,87 Eur (2 253.87 Eur - 2 000 Eur). Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že žaloba je nedôvodná a z toho dôvodu ju súd prvej inštancie zamietol v celom rozsahu. Podľa názoru žalobcu predmetná zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. ich neobsahuje uvedené správne, preto je presvedčený, že jeho zákonnou povinnosťou bolo uhradiť dodávateľovi len sumu rovnajúcu sa požičanej istine, nakoľko predmetná spotrebiteľská zmluva trpí viacerými právnymi vadami majúcimi za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nezákonné, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365

ods. 1 písm. h) CSP a súčasne súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), nakoľko podľa jeho názoru zo zmluvy nie je jasné, aká výška sumy pripadá na istinu, na úroky a na poplatky.

8. Konštatoval, že podľa pôvodného znenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. platného a účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy, mala zmluva o úvere obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Uviedol, že súd prvej inštancie poukázal na znenie rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti P. T. a stotožnil sa s názorom prezentovanom v uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého bolo potrebné vykladať národnú úpravu spotrebiteľských úveroch v súlade so smernicou 2008/48/ES. Poukázal na novelu konkrétne časť zákona č. 279/2017 Z.z., ktorá odstránila ust. § 9 ods. 2 písm. l) zo zákona č. 129/2010 Z.z. nadobudla účinnosť 01.05.2018, a podľa ktorej slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“ s tým, že v dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku Súdneho dvora EÚ. Skonštatoval, že zmluva bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá dňa 28.07.2014, v čase, keď ešte pôvodné znenie § 9 ods. 2 písm. l) - ktoré bolo odstránené novelou - sa nachádzalo v zákone č. 129/2010 Z.z., preto je potrebné považovať tvrdenie žalovaného v tomto bode za neopodstatnené a nedôvodné. Mal za to, že v zmluve uzavretej dňa 24.08.2017 medzi žalobcom a žalovaným absentovala podstatná náležitosť vyžadovaná priamo zo zákona. Podľa tejto absencie podstatnej náležitosti nebolo možné určiť, aká čiastka mesačnej anuitnej splátky pripadá na istinu a aká čiastka pripadá na úroky preto možno vyvodiť záver, že zmluva nemala podstatné náležitosti, ktoré zakladajú dôvod na bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere už v čase uzavretia zmluvy. Uviedol, že pri uzatváraní každej zmluvy sa vychádza z platných a účinných právnych predpisov v čase uzavretia zmluvy, a preto považuje za podstatné, že v čase uzavretia zmluvy medzi žalobcami a žalovaným, znenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo platné a účinné preto je názoru, že žalovaný sa dopustil už pri uzavretí zmluvy so žalobcom porušenia spotrebiteľských právnych predpisov, nakoľko už vtedy absentovala podstatná náležitosť vzhľadom na platnú a účinnú legislatívu Slovenskej republiky k dňu 28.07.2014. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že vzhľadom na euro-konformný výklad slovenskej legislatívy bolo potrebné dotknuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch odstrániť, čo považuje za irelevantné vo vzťahu k samotnému času uzavretia zmluvy a má za to, že žalovaný ako dodávateľ a ako silnejšia strana v spotrebiteľskom vzťahu, mal dbať v tom čase na to, aby bola zmluva v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru žalobcu v spojení so zásadou zákazu retroaktivity predmetná zmluva nemala podstatné náležitosti už v čase jej uzavretia, čo odôvodňuje nárok na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere v spojení so skutočnou časovou pôsobnosťou zákona č. 129/2010 Z.z. Za nesprávny preto považuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v predmetnom uznesení porušujúci zásadu právnej istoty. Za nesprávny považuje aj výklad hmotnoprávných otázok v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky interpretoval predmetné ustanovenie ako „...nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky...“ na ktoré poukázal súd prvej inštancie. Uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ platí, že rozsah a medze nepriameho účinku smerníc sú vyjadrené nielen právom EÚ, ako aj právom vnútroštátnym, ale aj zásadou, že nesmú byť porušené všeobecné právne zásady, najmä zásada právnej istoty (a zákaz retroaktivity). Podľa žalobcu uznesenie Najvyššieho súdu SR vnáša do právnych vzťahov medzi spotrebiteľom a dodávateľom, výraznú právnu neistotu. Poukázal na nálezy Ústavného súdu SR PL. ÚS 36/95, . I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04, I. ÚS 197/07, I. ÚS 407/2010, PL. ÚS 17/08, PL. ÚS 36/95, s tým, že ak od roku 2001 do roku 2018 nedošlo k zmene vnútroštátnej právnej normy, pričom od roku 2008 (prijatie smernice 2008/48/ES) boli vnútroštátne súdy povinné ex offa brať do úvahy tiež euro-konformný výklad a tieto dospeli k záveru o tom, že je potrebné tieto splátky členiť, len samotný výklad Smernice (nie Zákona) Súdny dvorom EÚ nemôže mať za následok celkom opačný výklad, nakoľko dôvera občanov vo vnútroštátne právo a postup súdov je tak výrazne narušená, o to viac v kontexte toho, že zákonodarca pristúpil na zosúladenie zákonnej normy s právom EÚ k jej novelizácii.

9. Podľa názoru žalobcu ak zákonodarca zmenil zákon „na zabezpečenie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, pričom „vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom

úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti P. T., euro-konformné vykladanie zákona v znení pred jeho novelizáciou účinnou od 01.05.2018 a prijatou práve v kontexte Rozsudku C-42/15 porušuje zákaz retroaktivity. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie PL. ÚS 25/05 „... prechodné ustanovenia sú neoddeliteľnou súčasťou takmer každej právnej úpravy. Ich funkciou je zabezpečiť v zásade plynulý prechod z dosiaľ platného a účinného režimu právnej úpravy spoločenských vzťahov do ich nového právneho režimu s tým, že sa má nimi eliminovať právne vákuum navodzujúce právnu neistotu a majú sa jasne určiť pravidlá aplikácie starej, resp. aj novej právnej úpravy na už v minulosti vzniknuté právne vzťahy. Malo by však ísť o také riešenia, ktoré by sa napriek „stretnutiu sa s časom“ vyhli priamemu retroaktívnemu pôsobeniu do minulosti, hoci už z označenia prechodných ustanovení ako intertemporálnych vyplýva, že ich spätné pôsobenie do minulosti nemožno celkom vylúčiť. Retroaktivita právnych následkov vo všeobecnosti nastoľuje otázku ochrany dôvery v oblasti pôvodne platného právneho stavu právnych následkov, ktorý sa následne mení. Časový konflikt právnych úprav je spojený v každom prípade so zásahom do princípov rovnosti a ochrany dôvery občana v právo. Posudzovanie tohto konfliktu intertemporality by sa malo riadiť hľadiskom proporcionality a malo by viesť k záveru o takom spôsobe legislatívneho riešenia časového stretu právnych úprav, ktoré by nenarušilo princíp právnej istoty, ako ani princíp rovnosti, ale ich primeraným spôsobom vyvažovalo.“ Uviedol, že po prijatí predmetného uznesenia Najvyššieho súdu SR niektoré súdy odmietli prevziať právny názor Najvyššieho súdu SR, na ktorý sa odvoláva aj súd prvej inštancie a poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.03.2018 sp. zn. 10Co/48/2017 a aj na ďalšie rozhodnutia okresných a krajských súdov.

10. Žalobca považuje za nesprávnu aj argumentáciu súdu prvej inštancie v súvislosti s RPMN a má za to, že nesprávne uvedenie údajov o RPMN a o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Uviedol, že v zmluve je nesprávne určená RPMN, v neprospech žalobcu, a takisto v zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN, nakoľko zmluva neobsahuje identifikáciu výšky úroku a výšky istiny platnej v mesačnej splátke. RPMN bola v zmluve určená na 2,40% a úroková sadzba na 12,30% a priemerná RPMN bola 18,90%. Skonštatoval, že podľa zmluvy mal zaplatiť 24 splátok vo výške 93,91 EUR, čím mal zaplatiť celkovú sumu 2.253,87 EUR. Avšak matematicky správne 24 splátok po 93,91 EUR, sa rovná sume 2.253,84 EUR a nie 2.253,87 EUR ako uvádza žalovaný, čím je v zmluve nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť. Poukázal na ust. § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého sa na účely tohto zákona rozumie celkovou čiastkou, suma ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Mal za to, že má byť celková čiastka k zaplaceniu uvedená ako finálna suma, ktorú má spotrebiteľ za poskytnutú protislužbu zaplatiť. Uviedol, že v čase uzavretia zmluvy nevedel, že ak v Zmluve je uvedená výška RPMN nesprávne, tak je úver bezúročný a bez poplatkov. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, že zmluva nie je bezúročná a bez poplatkov nakoľko údaj o RPMN je podľa zákona o spotrebiteľských úveroch obligatórnou náležitosťou zmluvy. Tým, že žalovaný neuviedol správnu hodnotu RPMN v samotnej zmluve, znemožnil spotrebiteľovi (žalobcovi) získať objektívne/skutočné informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje. Mal za to, že nesprávne uvedenie údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere má rovnaké následky ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec, čo zákonodarca v zmysle § 11 ods.1 písm. b) o spotrebiteľskom úvere spája so sankciou v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Nesúhlasil s názorom prvoinštančného súdu v tom, že odchýlka z výpočtu t.j. 0,00125 Eur je taká nepatrná, že táto nie je spôsobilá k tomu, aby bola predmetná zmluva bezúročná a bez poplatkov. Namietal, že ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. nerozlišujú či ide o podstatný alebo iba nepatrný rozdiel v sume reálne získanej matematickým výpočtom a tej ktorej uvedenej v zmluve. Princíp pojmov ako „nesprávne uvedenie údajov“ alebo „nesprávne stanovená celková čiastka“ spočíva v ich odlišnosti od reality. To z akého dôvodu dochádza k nesprávnemu uvedeniu údajov v zmluve už nie je samotnou podmienkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy.

11. Ďalej uviedol, že v žalobe domáhal aj určenia, že zmluvná podmienka uvedená v čl. II bod 2 Zmluvy v znení: „Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal s úverovou zmluvou.“ a zmluvná podmienka uvedená v čl. III bod 6 Zmluvy v znení: „Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v

tejto úverovej zmluve" sú neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. i v spojení s § 53 ods. 4 písm. i Občianskeho zákonníka, a teda sú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné. Zotrváva na názore, že tieto zmluvné podmienky sú neprijateľné, nakoľko ukladajú žalobcovi ako spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mal niesť žalovaný ako dodávateľ. Uviedol že Vrchným Krajským súdom Karlsruhe z 3. mája 2011 (17U 192/10),... je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa". Podľa žalobcu takéto skutočnosti majú za následok vyvodenie záveru, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany a z toho dôvodu záver o zamietnutí žalobcovho návrhu súdom prvej inštancie v napádanom rozsudku považuje za nesprávny. Namietal, že súd prvej inštancie v napádanom rozsudku pomerne rozsiahlym spôsobom poskytol sumár obsahu žaloby v spojení s definovaním zákonných ustanovení, ktorými sa pri posúdení žaloby spravoval, avšak odôvodnenie skutočností, na podklade ktorých rozhodol tak, ako rozhodol je podľa názoru žalobcu strohé a nepostačujúce.

12. K rozhodnutiu o trovách konania uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania absolútne „opomenul“ skúmať § 257 CSP. Má za to, že v prípade neúspechu v odvolacom konaní (najmä z dôvodu zmeny vnútroštátnej legislatívy a v nadväznosti na to aj zmeny judikatúry) sú objektívne dané dôvody hodné osobitného pre uplatnenie § 257 CSP, keďže žalobca svojvoľne nezavinil vznik trov konania, ale tieto vznikli v dôsledku zmeny procesnej situácie. Konštatoval, že predpokladom aplikovania § 257 CSP je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane sporu. Keďže „existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa“ nie je vymedzená právnym predpisom, v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe k dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Podľa názoru žalobcu okrem procesnej situácie, pri posudzovaní daného ustanovenia je potrebné mať na zreteli aj sociálne aspekty a dopady konania na strany sporu, pričom rovnako je potrebné prihliadnuť aj na postoj strán v konaní. Uviedol, že pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa by súd mal nepochybne prihliadnuť na majetkové, sociálne a zárobkové pomery všetkých strán sporu. To znamená, že nielen tej strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení (t.j. žalobcu ako spotrebiteľa) zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj tej strany, (t.j. dodávateľa) ktorej majetková sféra by bola nepriznaním náhrady trov konania dotknutá a zároveň je potrebné si všimnúť aj okolnosti (viď vyššie uvedené), ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní. Z hľadiska posudzovania majetkovej, či sociálnej sféry žalobcu, považuje za podstatné, že tento sa práve z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie obrátil na dodávateľa s cieľom za určitých podmienok získať spotrebiteľský úver z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. Z hľadiska majetkovej sféry žalovaného má za to, že nie je možné objektívne porovnať majetkovú sféru dodávateľa v porovnaní so spotrebiteľom, keďže dodávateľ predstavuje silnú ekonomickú jednotku a je lídrom na trhu v oblasti spotrebiteľského práva. Podľa názoru žalobcu ak by dodávateľ v dôsledku procesnej zmeny bol úspešnou stranou sporu, a aj napriek tomu by mu konajúcim súdom nebol priznaný nárok na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia, uvedené by nemalo žiaden dopad ekonomickú stránku na dodávateľa, pričom naopak priznanie tohto nároku by malo citeľný dopad práve na ekonomickú stránku spotrebiteľa. Žalobca preto zastáva názor, že v danom prípade je daný dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP. Zároveň je toho názoru, že v danom prípade by súd pri posudzovaní dôvodov hodného osobitného zreteľa mal prihliadnuť aj na postoj strán v konaní, a rovnako by mal prihliadnuť aj na to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti. Poukázal na to, že si svoje procesné povinnosti plnil riadne a včas, uplatňoval všetky skutočnosti a dôkazy včas, konal hospodárne v záujme rýchleho prejednanie veci. Vzhľadom na postoj strán v konaní uviedol, že vždy rešpektoval súdom ustanovené lehoty, riadne svoje podania doručoval a nespôsoboval žiadne prieťahy, resp. nijakým spôsobom nebránil tomu, aby konajúci súd mohol daný spor riadne prejednať a následne rozhodnúť. Je presvedčený, že vyčerpávajúcim spôsobom osvedčil, že v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP v dôsledku čoho sa javí spravodlivé a v súlade s dobrými mravmi nepriznať nárok na náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia žiadnej strane.

13. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a určiť, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 28.07.2014 je bezúročná a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zaviazat' žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 253,87 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 253,87 Eur odo dňa 12.07.2016 (vrátane) až zaplatenia, do troch dní odo dňa

nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Určiť, že zmluvná podmienka uvedená v čl. II bod 2 zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 28.07.2014 v znení: „Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal s úverovou zmluvou.“ a zmluvná podmienka uvedená v čl. III bod 6 zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. XXXXXXXXXXXXXXXX, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 28.07.2014, v znení: „Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v tejto úverovej zmluve“ sú neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 4 písm. i Občianskeho zákonníka, sú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné a zaviazať žalovaného nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100%. Eventuálne navrhol, napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať žalobcovi náhradu trov konania za odvolacie konanie v rozsahu 100%.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že z obsahu odvolania pramení jedine neochota žalobcu akceptovať právny názor súdu prvej inštancie. Konštatoval, že v odvolaní opakuje svoj právny pohľad na vec a za „každú cenu“ sa snaží nájsť v odôvodnení Rozsudku údajné nedostatky, ktoré by mali mať za následok jeho revíziu či zrušenie v odvolacom konaní, ktorý však takými nedostatkami netrpí. Zdôraznil, že žalobcom podávaný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) neskôr písm. l), v súčasnosti písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je správny. Uviedol, že obe strany sporu si boli vedomé, že výsledok súdneho sporu bude závisieť v tejto otázke najmä od konajúcim súdom uskutočnenej voľby výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. 1) [predtým k), v súčasnosti písm. i)] zákona o spotrebiteľských úveroch (výklad potvrdzujúci povinnosť uvádzať do zmluvy tzv. rozpis splátok vs. výklad potvrdzujúci neexistenciu takej povinnosti). Súd prvej inštancie zvolil odlišný výklad daného ustanovenia zákona, než podáva v spore žalobca. Podľa žalovaného svoju voľbu súd prvej inštancie v rozsudku jasne, zreteľne, detailne, logicky a vyčerpávajúco zdôvodnil, nejde ani o prekvapivú voľbu výkladu zákona, pričom žalobca si musel byť vedomý, že existuje rozhodovacia prax krajských súdov a aj najvyššieho súdu (nadväzujúca na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ), podľa ktorej žiadna povinnosť uvádzať do zmluvy o spotrebiteľskom úvere tzv. rozpis splátok neexistuje. Za nesprávny považuje názor žalobcu, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) [neskôr písm. 1), v súčasnosti písm. i)] zákona o spotrebiteľských úveroch musí zmluva o úvere obsahovať osobitne „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Skonštatoval, že v súčasnosti je táto právna otázka vyriešená aktuálnou judikatúrou (dovolacieho) Najvyššieho súdu SR, a to napr. uzneseniami Najvyššieho súdu SR z 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017, z 17.04.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018, a z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v zmysle ktorého (v poradií tretieho menovaného):

-nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky;

- zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa;

-od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) prekenuť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

Poukázal na to, že najvyšší súd vo vyššie uvádzanom uznesení, za účelom odstránenia pochybností o správnom spôsobe výkladu predmetného ustanovenia zákona, s účinnosťou od 01.05.2018 zmenil znenie daného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch [v súčasnosti § 9 ods. 2 písm. i), predtým písm. l) resp. k)] tak, že slová „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahradil slovami „výšku, počet, frekvenciu splátok“. Podľa žalovaného aj táto zmena zákona dokladuje, ktorý výklad zákona vždy mal a má zákonodarca na mysli. Mal za to, že ak by sme akceptovali výklad zákona vyžadujúceho tzv. rozpis splátok (t.j. výklad rozporný s výkladom eurokonformným, v tomto súdnom konaní preferovaný žalobcom), vychádzali by sme neprípustne z prezumpcie „hlúpeho“ zákonodarcu, ktorý napísal zákon v evidentnom rozpore so svojimi európskymi záväzkami, čo vedie k následkom porušenia práva EÚ. Skonštatoval, že okrem menovaných troch rozhodnutí najvyššieho súdu, sa k danej téme a s rovnakým výsledkom najvyšší súd vyjadril aj rozhodnutiami: uznesenie zo dňa 17.10.2019 sp.

zn. 7 Cdo 112/2019, rozhodnutie zo dňa 23.4.2018, sp. zn. 4 Cdo 187/2017, zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 45/2018, zo dňa 26.9.2018, sp. zn. 4 Cdo 65/2018, zo dňa 26.8.2019, sp. zn. 2 Cdo 186/2018, zo dňa 13.6.2019, sp. zn. 6 Cdo 113/2018, zo dňa 25.2.2020, sp. zn. 1 Cdo 183/2018, 5 Cdo 132/2017 zo dňa 29.10.2018, a taktiež aj Ústavný súd SR vo svojom náleze zo dňa 28.04.2020 sp. zn. I.ÚS 44/2020 - 41, v ktorom potvrdil správnosť existujúcej uvedenej konštantnej judikatúry najvyššieho súdu. Podľa žalovaného s poukazom na článok 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku je možné s procesným dopadom na toto súdne konanie uzavrieť, že vyššie uvedené uznesenia najvyššieho súdu predstavujú rozhodnutia (aktuálnu ustálenú rozhodovaciu prax) najvyššej súdnej autority v danej právnej otázke výkladu § 9 ods. 2 písm. k) [neskôr písm. 1), v súčasnosti písm. i)] zákona o spotrebiteľských úveroch a napadnutý rozsudok správne vychádza z danej aktuálnej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

15. K žalobcom tvrdenej prítomnosti neprijateľných podmienok v zmluvnej dokumentácii uviedol, že považuje zamietnutie žaloby aj v tejto časti za správne a taktiež aj za logický dôsledok zamietnutia zvyšnej časti žaloby súdom prvej inštancie. Má za to, že zmluvná dokumentácia neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, pričom napr. obchodné podmienky (ako bolo v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané) žalobca sám aj podpísal (tesne nad podpisom sa nachádza vyhlásenie žalobcu, že prevzal vyhotovenie obchodných podmienok) čím podľa žalovaného potvrdil oboznámenie sa s ich obsahom ako aj prevzatie vyhotovenia obchodných podmienok (čo vyhlásil v čl. II ods. 2 zmluvy jej podpisom).

16. Podľa žalovaného nie je žiaden dôvod nepriznať mu v prípade úspechu v spore náhradu trov konania. Skonštatoval, že jeho legitímnym očakávaním ako strany sporu je, že v prípade úspechu v konaní mu budú nahradené náklady, ktoré bol na tento spor nútený vynaložiť. Úkony právnej služby vykonané právnym zástupcom konaní považuje za účelne (a hospodárne) vykonané, čo dokazuje aj tá skutočnosť, že bol v konaní nateraz plne úspešný. Uviedol, že žalobca si musel byť už pred podaním žaloby vedomý rizika neúspechu v spore, pričom viedol konanie napriek tomu, že rozhodovacia prax všeobecných súdov SR bola v otázke uvádzania tzv. rozpisu splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere v minulosti nejednotná t.j. žalobca si musel byť vedomý rizika neúspechu v tomto spore. Skonštatoval, že v čase podania žaloby už existoval Rozsudok SDEÚ C-42/15 (zo dňa 09.11.2016), v ktorom prezentoval súdny dvor právny názor svedčiaci neúspechu žaloby žalobcu a na podanej žalobe trval aj v čase po rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré prezentovali právny názor svedčiaci neúspechu žaloby žalobcu a trvá na podanej žalobe aj v súčasnosti, keď inicioval odvolacie konanie. Podľa názoru žalovaného nie je žiaden dôvod na to, aby mu odvolací súd na návrh žalobcu, náhradu trov konania nepriznal. Zároveň zdôraznil, že žalobca si svoju vlastnú náhradu trov konania naďalej v konaní uplatňuje. Tvrdenia žalobcu o „sociálnych aspektoch“ uvádzané v odvolaní považuje za účelové. Podľa názoru žalovaného žalobca neuvádza nič konkrétne, čo by malo zdôvodňovať jeho predstavu o tom, že nie je spravodlivé priznať žalovanému v konaní nárok na náhradu trov konania. Poukázal na to že samotný žalobca vo svojom odvolaní uvádza, že „ustanovenie § 257 CSP nemá a ani nemôže slúžiť ako nástroj sociálnej politiky a jeho prostredníctvom sa súd nemôže snažiť zmiernovať alebo odstraňovať majetkové rozdiely medzi stranami (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2862/07)“.

17. Záverom skonštatoval, že zvrat v tomto súdnom konaní (pokiaľ ide o zodpovedanie nosných právnych otázok, najmä teda otázky tzv. rozpisu splátok ako údajne povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere) nie je spôsobilá priniesť ani argumentácia žalobcu poukazujúca na § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý navyše už nie je súčasťou daného právneho predpisu z dôvodu nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 11/2016-60 zo dňa 07.02.2018, ktorým nálezom bolo dané ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa vyhlásené za rozporné s Ústavou SR. K údajnej nesprávnej výške celkových nákladov úveru spomínaného rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/225/2019 zo dňa 16.07.2020: „Ohľadne namietanej nesprávne vypočítanej výšky odplaty za úver s rozdielom 0,27 Eur aj odvolací súd totožne s názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že tento rozdiel logicky žalovaný vysvetlil, že ide o rozdiel vzniknutý matematickým zaokrúhlením, ktorý nemá žiaden vplyv ani na v zmluve uvedenú výšku RPMN. Námietku žalobcov v tomto smere a požadovanie určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre takýto rozdiel považuje odvolací súd za bezpredmetnú, založenú na formalistickom výklade.“ skonštatoval, že v tomto prípade bol rozdiel (spôsobený zaokrúhľovaním, navyše smerom nadol) 3 centy a opätovne poukázal na nutnosť z dôvodu existujúcej judikatúry Súdného dvora EÚ prihliadať aj na zásadu proporcionality ukladania sankcií a má za to, že žalobcom žiadané vyslovenie bezodplatnosti úveru tu preto nemá miesto. Žalovaný má za

to, že niektoré z tvrdení žalobcu prezentované v jeho odvolaní javia znaky tzv, neprípustných novôt v odvolacom konaní (§ 366 Civilného sporového poriadku). Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vo výroku vecne správny, a zaviazat' žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

20. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním žalobcom napadnutého rozsudku, a v podrobnostiach na ne poukazuje. Po oboznámení sa s obsahom spisu zistil, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne v súlade s ust. § 191 CSP, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil aj správny skutkový a právny záver. Pokiaľ teda súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, postupoval správne a jeho rozhodnutie je vecne správne. Svoje dôvody, vedúce k zamietnutiu žaloby aj podrobne a náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 CSP. V odôvodnení rozsudku sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Podrobne sa zaoberal tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver nedôvodnosti uplatnenej žaloby. Rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale aj laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a tiež spravodlivé. S odôvodnením rozsudku súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, odvolací súd v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadří sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

21. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2 Cdo 238/2008, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní odvolacím súdom relevantné. Z odvolacej argumentácie žalobcu je zrejmé, že nesúhlasí predovšetkým s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery čo v preskúmvanej veci odvolacím súdom zistené nebolo.

22. K odvolaciemu dôvodu žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f CSP) odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke, ktoré nemajú

v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je vo vzťahu k výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v tejto časti nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z obsahu listín nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli predloženými listinnými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu Civilného sporového poriadku alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

23. Žalobca si v posudzovanej veci uplatňoval od žalovaného zaplataenie 253,87 Eur s príslušenstvom. Tvrdil, že ako spotrebiteľ uzatvoril so žalovaným zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX dňa 28.07.2014 na základe ktorej mu žalovaný poskytol spotrebný úver vo výške 2.000 Eur, ktorý mal splácať v 24 splátkach, každá vo výške 93,91 Eur, čím mal žalobca zaplatiť žalovanému celkovú sumu vo výške 2.253,87 Eur. Úver splácal tým spôsobom, že odo dňa 12.08.2014 do 12.07.2016 uhradil 24 mesačných splátok, z toho 23 mesačných splátok bolo vo výške 93,91 Eur a 1 splátka vo výške 93,94 Eur a uhradil žalovanému spolu čiastku 2.253,87 Eur. Podľa žalobcu je predmetná zmluva bezúročná a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu, že v nej nie je stanovená konkrétna výška istiny, konkrétna výška úroku a ani konkrétna výška iných poplatkov nakoľko je v nej uvedená iba mesačná splátka vo výške 93,91 Eur, z čoho žalobca nevie určiť, koľko pripadá na istinu, koľko na úroky a koľko na poplatky. Podľa žalobcu je v zmluve nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť, je nesprávne určená RPMN, v neprospech žalobcu, a nie sú uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN, nakoľko zmluva neobsahuje identifikáciu výšky úroku a výšky istiny v mesačnej splátke. Žalobca je toho názoru, že mal povinnosť uhradiť v prospech žalovaného iba dlžnú istinu, teda iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov tvoriacich predmet spotrebiteľského úveru 2.000 Eur. Úroky a poplatky ktoré uhradil vo výške 253,87 Eur tvoria podľa jeho názoru bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Zároveň sa žalobca sa v žalobe domáhal aj určenia, že zmluvná podmienka uvedená v čl. II bod 2 Zmluvy v znení: „Dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal s úverovou zmluvou.“ a zmluvná podmienka uvedená v čl. III bod 6 Zmluvy v znení: „Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v tejto úverovej zmluve“ sú neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. i v spojení s § 53 ods. 4 písm. i Občianskeho zákonníka, a teda sú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné. Je toho názoru, že tieto zmluvné podmienky sú neprijateľné, nakoľko ukladajú žalobcovi ako spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah mal niesť žalovaný ako dodávateľ.

24. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná a v celom rozsahu ju zamietol a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi prvoinštančného súdu. Na tieto jeho závery v celom rozsahu poukazuje a nepovažuje za potrebné ich opätovne uvádzať s tým, že nepochybne nie sú dôvodné odvolacie námietky žalobcu. Odvolací súd poznamenáva, že nie je nevyhnutné, aby sa súd v odôvodnení rozsudku vyjadroval podrobne ku každému jednotlivému tvrdeniu či argumentu sporovej strany, a odôvodnenie rozsudku nemožno považovať za nedostatočné iba preto, že nie v súlade so subjektívnymi predstavami a želaniami neúspešnej strany.

25. Odvolací súd nepovažuje za správnu argumentáciu žalobcu, v ktorej zdôrazňuje, že predmetný úver treba vzhľadom na chýbajúce náležitosti úverovej zmluvy, považovať za poskytnutý bez poplatkov a bezúročný. Súd prvej inštancie sa dostatočne a správne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi

argumentmi žalobcu a správne vychádzal z právnych záverov vyslovených Najvyšším súdom SR v uznesení vo veci sp. zn.3.Cdo/146/2017, s ktorými sa stotožnil. Žalobca svoju argumentáciu zameril spochybneniu správnosti záverov vyslovených Najvyšším súdom SR v citovanom rozhodnutí. Odvolací súd však s argumentáciou žalobcu nepovažuje za správnu a za správny považuje výklad ustanovenia § 9 ods 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., ku ktorému dospel najvyšší súd . Nemožno prisvedčiť názoru žalobcu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nevyhnutne musí obsahovať aj výslovne uvedené vnútorné členenie jednotlivých splátok, (koľko pripadá na istinu, koľko na úroky a koľko na poplatky), a ak ich neobsahuje, má to za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko text daného ustanovenia takúto povinnosť výslovne neukladá a závery uvádzané žalobcom predstavujú len otázku jeho výkladu. Možno konštatovať, že žalobcom zvolený výklad príslušnej právnej normy neobstojí a je v rozpore s povinnosťou vnútroštátneho súdu vykladať vnútroštátnu normu eurokonformným spôsobom. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky. V tejto súvislosti sa odvolací súd stotožňuje s názorom vysloveným Najvyšším súdom v uznesení vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2017, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), nakoľko pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", treba za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. V tomto smere je odvolací súd toho názoru, že iba takýto výklad predmetného ustanovenia plne rešpektuje jeho účel a zmysel vyjadrený (v súlade s citovanou Smernicou) celkom jasne v Dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z.z. tak, (ako konštatuje aj Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí), že účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť anuitnej splátky (výška ktorej je konštantná) má pripadať na istinu, úverový úrok a iné jej súčasti (platby).

26. K žalobcom označeným rozhodnutiam všeobecných súdov, ktoré podľa jeho tvrdenia odmietli prevziať právny názor Najvyššieho súdu SR, vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2017 odvolací súd uvádza, že prezentované rozhodnutie NS SR zo dňa 22. 02. 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017 nie je rozhodnutím ojedinelým, keď rozhodovacia činnosť NS SR je v tejto právnej otázke jednotná, prezentovaná i ďalšími rozhodnutiami, a to napr. 3 Cdo 56/2018, 3 Cdo 45/2018, 4Cdo 211/2018, 7 Cdo 98/2018, z ktorej skutočnosti nesporne možno prijať záver o ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ako orgánu predstavujúceho jednu z najvyšších súdnych autorít SR, preto v súlade s čl. 2 CSP je dôvodné očakávať, že rozhodovacia činnosť súdov sa bude uberať v súlade s takto nastavenou rozhodovacou činnosťou NS SR. Pri výklade ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné zohľadniť zásadu, vyplývajúcu z práva EÚ, podľa ktorej každá sankcia za porušenie relevantných vnútroštátnych noriem vydaná za účelom dosiahnutia cieľov vymedzených Smernicou, musí spĺňať požiadavku proporcionality. V tomto ohľade opatrenia stanovené vnútroštátnou právnou úpravou nemôžu ísť nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných danou právnou úpravou, a ak existuje možnosť rozhodnúť sa medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné sa prikloniť k najmenej obmedzujúcemu, a spôsobené nevýhody nesmú byť neprimerané sledovaným cieľom (Rozsudok Súdneho Dvora z 26. septembra 2013 vo veci C7418/11, Texdata Software GmbH, najmä body 51,52). Pokiaľ ide o otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v danej veci, tento následok je nepochybne sankciou spojenou (aj) s absenciou obsahových náležitostí zmluvy o úvere. Preto i otázku ,či za stavu keď má dlžník možnosť kedykoľvek požiadať o bezplatné poskytnutie údajov o plánovanej amortizácii dlhu, a veriteľ má povinnosť tieto informácie dlžníkovi poskytnúť na jeho žiadosť, možno od veriteľa v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. vyžadovať, aby už do zmluvy o úvere uviedol aj vnútornú štruktúru jednotlivých splátok s tým, že v prípade jej absencie bude úver poskytnutý bezúročne a bez poplatkov, je nevyhnutné hodnotiť z hľadiska, či takáto sankcia za neuvedenie vnútornej skladby každej splátky, zodpovedá požiadavke proporcionality. V tomto smere treba poukázať na ciele Smernice, zohľadnené aj Súdnym dvorom EÚ v rozsudku vo veci C-42/15, teda na to, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia, ako i na to, že z článku 10 ods. 2 písm. i) a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že Súdny dvor EÚ v citovanom rozhodnutí konštatoval i to, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice

2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. Za tohto stavu dospel odvolací súd k záveru, že nakoľko je nepochybné, že ciele Smernice sú v plnej miere naplnené i v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje presnú špecifikáciu vnútornej štruktúry splátok, nemožno ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. vykladať tak, že absencia takýchto údajov má za následok bezpoplatkovosť a bezúročnosť úveru. Vzhľadom na svoju závažnosť by totiž sankcia v podobe odopretia nároku na akúkoľvek odplatu za poskytnutie úveru veriteľovi napriek zjavnému naplneniu legitímneho cieľa sledovaného danou právnou úpravou v prípade opačného výkladu citovaného ustanovenia nepochybne išla nad rámec toho, čo je primerané a potrebné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných danou právnou úpravou. Odvolací súd sa preto nestotožnil ani so závermi žalobcu v tom, že súd prvej inštancie nerešpektoval kogentné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, a poukazuje na to, že zo strany prvoinštančného súdu o nerešpektovanie platnej a účinnej právnej úpravy nejde, nakoľko (ako už bolo uvedené) posúdenie právnej stránky prejednávanej veci závisí od výkladu ust. ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a v tomto smere sa odvolací súd s výkladovými závermi súdu prvej inštancie, vychádzajúcimi z uznesenia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo/146/2017, stotožnil.

27. K žalobcom namietanému nesprávne uvedenému údaju o RPMN a o celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom, ktorá podľa jeho tvrdenia spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru je potrebné uviesť, že RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) určuje percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za obdobie jedného roka v súvislosti s úverom, či pôžičkou, ich správou a ďalšími výdavkami spojenými s ich čerpaním, teda všetky náklady, ktoré sú s tou ktorou pôžičkou spojené. RPMN teda v sebe zahŕňa všetky náklady s pôžičkou, či úverom spojené - napr. poplatky za uzatvorenie zmluvy, za správu úveru, za prevody peňažných prostriedkov, za poistenie schopnosti splácať a pod. K žalobcom namietanému nesúladu medzi súčtom mesačných splátok a celkovou čiastkou úveru, ktorú musí žalobca zaplatiť sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcom uvádzaná interpretácia právnych dôsledkov tohto javu nie je správna. Je potrebné prisvedčiť argumentácii žalovaného, že tento údajný „nesúlad“ je spôsobený matematickou úpravou čísel, ktorá je nevyhnutná (nakoľko bez nej by sa vypočítané čiastky nedali reálne zaplatiť). Rozdiel vzniknutý matematickým zaokrúhlením na 3 centy, nemá žiaden vplyv ani na v zmluve uvedenú výšku RPMN, ktorá ostáva rovnaká. Námietku žalobcu v tomto smere a požadovanie určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre takýto rozdiel považuje odvolací súd za bezpredmetnú, založenú na formalistickom výklade. K namietanému určeniu neplatnosti označených zmluvných podmienok (podmienka uvedená v čl. II bod 2 a v čl. III bod 6 Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. číslo: XXXXXXXXXXXXXXXX), ktoré sú podľa žalobcu neprijateľné, nakoľko ukladajú žalobcovi ako spotrebiteľovi povinnosť niesť dôkazné bremeno., ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mal niesť žalovaný ako dodávateľ, odvolací súd udáva, že túto námietku taktiež nemožno považovať za dôvodnú. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie je zjavné, že štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere žalobca prevzal 28.7.2014 a v ten istý deň tak isto prevzal VOP VÚB a.s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom čo potvrdil aj vlastnoručným podpisom na týchto dokumentoch. V čl. II bod 2 zmluvy je upravené, že dlžník potvrdzuje, že bol oboznámený so Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, s obsahom ktorých súhlasí a ktoré súčasne prevzal s úverovou zmluvou. V článku III. bod 6 zmluvy je upravené, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v tejto úverovej zmluve. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že takéto dojednanie v zmluve nespĺňa charakteristiku neprijateľnej zmluvnej podmienky, a preto považuje rozhodnutie prvoinštančného súdu za správne, keď i v tejto časti žalobu zamietol.

28. K žalobcom namietanému rozhodnutiu o náhrade trov konania, kde v rámci svojej odvolacej argumentácie mal za to, že súd prvej inštancie opomenul skúmať dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP odvolací súd uvádza, že citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010

či sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek, bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich časti. Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť. Odvolací súd súhlasí s názorom žalovaného, že žalobca neuvádza nič konkrétne, čo by malo zdôvodňovať jeho predstavu o tom, že nie je spravodlivé priznať v konaní úspešnej strane - žalovanému nárok na náhradu trov konania. Ustanovenie § 257 CSP nemá a ani nemôže slúžiť ako nástroj sociálnej politiky a jeho prostredníctvom sa súd nemôže snažiť zmierňovať alebo odstraňovať majetkové rozdiely medzi stranami (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2862/07). Odvolací súd preto odvolaciu argumentáciu žalobcu aj v časti nároku na náhradu trov konania považuje za nedôvodnú, nakoľko z jeho argumentácie nevyplývajú žiadne zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

29. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a závislom výroku o trovách konania ako vecne a právne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 CSP, nakoľko dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

30. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).